

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 430/2025-74

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavných sťažnostiach sťažovateľky [REDAKOVANÉ] zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Ličákom, Záhradná 19/468, Kapušany, proti rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co/14/2022-176 z 23. augusta 2022 a č. k. 6Co/15/2022-421 zo 14. septembra 2022 a uzneseniam Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/16/2023 z 27. marca 2024 a sp. zn. 4Cdo/75/2023 z 25. apríla 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavné sťažnosti **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavné sťažnosti sťažovateľky a skutkové okolnosti prípadu

1. Ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 8. júla 2024 sa sťažovateľka domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11Co/14/2022-176 z 23. augusta 2022 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu z 23. augusta 2022“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4Cdo/16/2023 z 27. marca 2024 (ďalej len aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 27. marca 2024“). Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť konajúcim súdom na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom. Vec bola ústavným súdom vedená pod sp. zn. Rvp 1815/2024.
2. Sťažovateľka následne podala ústavnému súdu 6. augusta 2024 ďalšiu ústavnú sťažnosť, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 6Co/15/2022-421 zo 14. septembra 2022 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu zo 14. septembra 2022“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/75/2023 z 25. apríla 2024

(ďalej len aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 25. apríla 2024“). Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť konajúcim súdom na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom. Vec bola ústavným súdom vedená pod sp. zn. Rvp 2097/2024.

3. Podľa § 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) boli ústavné sťažnosti sťažovateľky uznesením ústavného súdu č. k. PLs. ÚS 70/2024-5 zo 4. septembra 2024 spojené na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1815/2024.

4. Z obsahu ústavných sťažností a pripojených príloh vyplýva, že v konaniach vedených Okresným súdom Prešov sa žalobcovia v 1. a 2. rade domáhali proti sťažovateľke ako žalovanej vydania bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že sťažovateľka bez právneho dôvodu užíva ich nehnuteľnosti tým, že na časti ich pozemku stojí budova, ktorá slúži na prevádzkovanie podnikateľskej činnosti a je vo výlučnom vlastníctve sťažovateľky.

5. Okresný súd rozsudkom č. k. 15C/31/2021-119 z 20. januára 2022 okrem iného uložil sťažovateľke zaplatiť z titulu bezdôvodného obohatenia žalobcovi v 1. rade 339,80 eur spolu s úrokom z omeškania a nahradiť mu trovy konania v rozsahu 100 % a žalobkyni v 2. rade 169,90 eur spolu s úrokom z omeškania a nahradiť jej trovy konania v rozsahu 100 %.

6. O odvolaní sťažovateľky krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom z 23. augusta 2022, ktorým prvoinštančný rozsudok v napadnutých výrokoch potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žalobcom priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

7. Rovnako okresný súd rozsudkom č. k. 15C/20/2018-355 z 20. januára 2022 zaviazal sťažovateľku na zaplatenie žalobcovi v 1. rade 302,38 eur s úrokom z omeškania a náhrady trov konania v rozsahu 100 % a žalobkyni v 2. rade 151,19 eur s úrokom z omeškania a náhrady trov konania v rozsahu 100 %.

8. Proti predmetnému rozsudku sťažovateľka podala odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom zo 14. septembra 2022 tak, že prvoinštančný rozsudok v napadnutých výrokoch potvrdil ako vecne správny a žalobcom priznal proti sťažovateľke nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

9. Oba odvolacie rozsudky sťažovateľka napadla podanými dovolaniami, ktorých prípustnosť vyvodila z § 420 písm. e) a f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP.

10. Najvyšší súd napadnutými uzneseniami z 27. marca 2024 a 25. apríla 2024 dovolania sťažovateľky ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

10.1. K tvrdenej zaujatosti súdu prvej inštancie, ktorú sťažovateľka vyvodzovala z jeho nesprávneho postupu a procesných úkonov, najvyšší súd uviedol, že sťažovateľka v podanom dovolaní ani v uplatnenej námietke zaujatosti neuviedla žiaden kvalifikovaný pomer konajúceho sudcu k sporu, k stranám, resp. ich zástupcom, a teda neuviedla žiaden konkrétny dôvod, pre ktorý by mal byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania danej veci. Iba nespokojnosť sťažovateľky s procesným postupom súdu a procesnými úkonmi súdu nepredstavuje kvalifikovaný dôvod, na základe ktorého by mohli byť vylúčení sudcovia konajúci vo veci, t. j. či už sudca súdu

prvej inštancie, alebo sudcovia odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. e) CSP tak nebola daná.

10.2. Najvyšší súd neidentifikoval v posudzovaných veciach ani namietanú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ktorú sťažovateľka videla v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktorý vyzval žalobcov na predloženie nového znaleckého posudku. V danom prípade z obsahu spisu nezistil, že súd prvej inštancie prekročil svoju poučovaciu povinnosť vo vzťahu k žalobcom, prípadne ich zástupcovi. Súd prvej inštancie aplikovaním § 160 ods. 1 CSP iba napomohol k tomu, aby strana sporu mohla zákonom stanoveným spôsobom dať najavo, čo mieni v konaní urobiť. Dovolací súd zdôraznil, že i v prípade, ak by súd prvej inštancie žalobcov na doplnenie znaleckého posudku nevyzval, mohol vo veci rozhodnúť podľa znaleckého posudku pripojeného k žalobe a je nepochybné, že i bez uvedenej výzvy adresovanej žalobcom by sťažovateľka v spore nebola úspešná.

10.3. Pokiaľ ide o namietané nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 CSP najvyšší súd uviedol, že uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia podľa § 421 ods. 1 CSP bránilo ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a) CSP, ktoré stanovuje tzv. majetkový cenzus. V danom prípade totiž výška predmetu dovolacieho konania neprevyšuje zákonom stanovenú hranicu majetkového cenzu, preto bola prípustnosť dovolania sťažovateľky podľa § 422 ods. 1 písm. a) CSP vylúčená.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. Sťažovateľka v oboch ústavných sťažnostiach atakujúcich napadnuté rozsudky krajského súdu a napadnuté uznesenia najvyššieho súdu prezentuje v podstate identickú argumentáciu, pričom namieta:

a) zaujatosť sudkyne dovolacieho súdu JUDr. Svetlovskej, keďže podľa sťažovateľky nie je možné, aby sudkyňa JUDr. Svetlovská ako členka dovolacieho senátu rozhodovala vo všetkých veciach sťažovateľky a žalobcov. Vyjadrila podozrenie o manipulácii pri náhodnom pridelovaní súdnych spisov na najvyššom súde;

b) nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý vyzval právneho zástupcu žalobcov na predloženie nového znaleckého posudku. V tomto smere poukazuje na judikatúru najvyššieho súdu, podľa ktorej do poučovacej povinnosti súdu nepatrí návod, čo by účastník mal alebo mohol urobiť, aby dosiahol žiadaný účinok, resp. poučenie o tom, že opomenul preukázať niektoré zo svojich tvrdení v žalobe. Súd týmto poskytol neoprávnenú výhodu žalobcom, ktorí boli navyše v celom konaní zastúpení advokátom. Sťažovateľka tak mala dôvodné pochybnosti o nedostatku nestrannosti konajúceho sudcu. Podľa jej názoru pritom nešlo o predbežné právne posúdenie veci podľa § 181 ods. 2 CSP. Ďalej tvrdí, že jej uplatnená námietka zaujatosti sa netýkala procesného postupu súdu, ale týkala sa faktu, že sudca má vo veci zaujatý názor, teda išlo o vzťah sudcu k veci samotnej a k účastníkom konania;

c) otázka, či v danom prípade ide o poľnohospodársky pozemok, bola už vyriešená v predchádzajúcom rozhodnutí okresného súdu sp. zn. 29C/79/2009 z 27. novembra 2015, preto ani v tomto prípade okresný súd nemohol dospieť k inému záveru. Súd sa vôbec nezaoberal reálnym využitím predmetnej budovy na poľnohospodársky účel, hoci užívanie budovy na poľnohospodársky účel riadne preukázala, preto na nájom sporného pozemku mal aplikovať

zákon č. 504/2003 Z. z. o nájme poľnohospodárskych pozemkov, poľnohospodárskeho podniku a lesných pozemkov a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 504/2003 Z. z.“). V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/137/2019, ktoré sa týkalo obdobnej veci. Najvyšší súd sa týmito námietkami odmietol zaoberať.

III.

Predbežné prerokovanie ústavných sťažností

III.1. K napadnutým rozsudkom krajského súdu z 23. augusta 2022 a zo 14. septembra 2022:

12. V súvislosti s porušením označených práv napadnutými rozsudkami krajského súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity, podľa ktorého ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže (mohol) domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, IV. ÚS 8/2022).

13. Z ústavnej sťažnosti je zrejmé, že sťažovateľka podala proti obom napadnutým rozsudkom krajského súdu dovolania, o ktorých rozhodol najvyšší súd napadnutými uzneseniami z 27. marca 2024 a 25. apríla 2024 tak, že jej dovolania pre neprípustnosť odmietol. Z predostretej sťažnostnej argumentácie zhrnutej v bode 11 pritom vyplýva, že sťažovateľka opakuje námietky, ktoré sa argumentačne významne prekrývajú s jej dovolacími námietkami (nesprávny procesný postup súdu, ktorý vyzval žalobcov na predloženie znaleckého posudku, namietaná zaujatosť konajúceho sudcu, nesprávne nepoužitie zákona č. 504/2003 Z. z.). Tieto však boli predmetom preskúmania najvyšším súdom z hľadiska posudzovanej prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. e) a f) a § 421 ods. 1 CSP. Preto možno v tejto konkrétnej veci sťažovateľky dovolanie a rozhodovanie najvyššieho súdu o ňom vyhodnotiť ako účinný prostriedok nápravy v poslednom stupni a sťažovateľka mala možnosť brániť a napokon aj brániť svoje ústavné práva v dovolacom konaní. V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu právam sťažovateľky označeným v bode 1 tohto uznesenia predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na už zmienený princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy.

14. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá na opätovné posúdenie obdobných argumentov sťažovateľky uvedených v ústavných sťažnostiach vo vzťahu k napadnutým rozsudkom krajského súdu právomoc (porov. napr. I. ÚS 546/2022, I. ÚS 17/2023). Tieto už totiž boli predmetom posúdenia v dovolacích konaniach iniciovaných sťažovateľkou, ktoré najvyšší súd zavíril vydaním napadnutých uznesení.

15. Keďže sťažovateľka využila možnosť podať proti rozsudkom odvolacieho súdu dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (a to bez toho, aby v ústavnej sťažnosti tvrdila, že niektorá z jej dovolacích námietok nemohla byť v dovolacom konaní uplatnená), ústavný súd odmietol ústavné sťažnosti v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na ich prerokovanie.

III.2. K napadnutým uzneseniam najvyššieho súdu z 27. marca 2024 a 25. apríla 2024:

16. Vo vzťahu k napadnutým uzneseniam najvyššieho súdu sťažovateľka formuluje podozrenia o manipulácii pri náhodnom pridelení veci, keďže podľa jej názoru nie je možné, aby vo viacerých veciach tých istých strán sporu rozhodovala ako členka dovolacieho senátu JUDr. Svetlovská.

17. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) v súvislosti s právom na zákonného sudcu vyslovil, že rozhodovanie vecí zákonným sudcom (aj súdom) je základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zákonnosť súdu musí byť okrem iného založená na jeho zložení. Súd zriadený zákonom musí byť teda obsadený zákonným spôsobom (rozsudok ESLP vo veci *Buscarini v. San Marino* zo 4. 5. 2000).

18. Zákonný sudca je podľa judikatúry ústavného súdu sudca, ktorý spĺňa zákonom ustanovené podmienky na funkciu sudcu. Okrem toho za zákonného sudcu treba však pokladať sudcu určeného v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu; ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie v senáte; ako aj sudcu, ktorému boli veci pridelené z dôvodu vylúčenia iného sudcu pre zaujatosť alebo pre iné ďalšie dôvody (pozri napr. II. ÚS 118/02, II. ÚS 119/02).

19. Z judikatúry ústavného súdu i ESLP teda možno vyvodiť, že súčasťou záruk spojených s právom na zákonného sudcu sú aj požiadavka transparentnosti a predvídateľnosti pridelenia veci zákonnému sudcovi, t. j. pridelenia súdnej agendy, ktoré musí byť regulované priamo v rozvrhu práce (formálny aspekt), ako aj požiadavka stability súdu zabraňujúca svojvoľnému odňatiu veci zákonnému sudcovi po tom, ako mu bola pridelená, obe tieto požiadavky musia byť reálne, transparentné, určené vopred a musia obsahovať záruky proti ich zneužitiu (materiálny aspekt), aby mohlo dôjsť k naplneniu práva na zákonného sudcu.

20. Záruka súvisiaca so spôsobom určenia zákonného sudcu sa prejavuje reguláciou prijatou v § 51 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), podľa ktorého sa veci určené podľa predmetu konania v súlade s rozvrhom práce pridávajú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí, ak tento zákon neurčuje inak.

21. Rozvrh práce vydáva predseda súdu pre účely zabezpečenia riadenia súdu v oblasti výkonu súdnictva [§ 49 písm. a) zákona o súdoch] a definovaný je v § 50 ods. 1 ako akt riadenia predsedu súdu, ktorým sa riadi organizácia práce súdu pri zabezpečovaní výkonu súdnictva na príslušný kalendárny rok. Obsah rozvrhu práce je určený v § 50 ods. 2 zákona o súdoch a podzákonných normách (vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 118/2005 Z. z. o náležitostiach rozvrhu práce a inštrukcia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 665/2005-53 o postupe súdov pri vykonávaní vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 118/2005 Z. z. o náležitostiach rozvrhu práce).

22. Sťažovateľka v danom prípade nespochybňuje samotné zloženie dovolacieho senátu 4Cdo, ale iba vyjadruje pochybenia o náhodnom pridelení jej vecí práve uvedenému senátu, ktorého členkou je sudkyňa JUDr. Svetlovská. Tvrdí, že sudkyňa JUDr. Svetlovská už rozhodovala vo veci

vedenej najvyšším súdom pod sp. zn. 4Cdo/137/2019, ktoré predchádzalo konaniu sp. zn. 4Cdo/16/2023, preto podľa jej názoru nie je možné, aby opätovne rozhodovala vo veci týkajúcej sa rovnakého predmetu a tých istých strán sporu.

23. Ústavný súd si v súvislosti s predmetnou námietkou sťažovateľky vyžiadal od najvyššieho súdu potvrdenia o prijatí podaní sťažovateľky v konaniach sp. zn. 4Cdo/16/2023 a 4Cdo/75/2023, potvrdenia o lustrácií pre uvedené spisy ako aj potvrdenia o generovaní náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Z predložených potvrdení vyplýva, že vec sp. zn. 4Cdo/16/2023 bola zapísaná do senátu 4Cdo ako vec opätovne predložená najvyššiemu súdu po jeho kasačnom rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/137/2019. Rovnako vec sp. zn. 4Cdo/75/2023 bola do senátu 4Cdo zapísaná ako vec nasledujúca po tom, čo najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cdo/15/2023 vrátil vec súdu prvej inštancie ako predčasne predloženú, teda bez rozhodnutia. V zmysle rozvrhu práce najvyššieho súdu pre rok 2023 (zverejnený na webovej stránke najvyššieho súdu, pozn.), konkrétne jeho čl. IV ods. 4, sa vec, ktorá bola opätovne predložená na rozhodnutie najvyššiemu súdu v dôsledku zrušenia jeho rozhodnutia ústavným súdom alebo po tom, čo najvyšší súd vec vrátil bez rozhodnutia alebo rozhodol o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku, prideli senátu, ktorý vec vrátil alebo vo veci rozhodoval naposledy, a to aj v prípade ak je nápad veci do tohto senátu zastavený alebo ak je tento senát neobsadený.

24. Ústavný súd preto konštatuje, že pridelenie napadnutých vecí sťažovateľky dovolaciemu senátu 4Cdo sa uskutočnilo regulárnym spôsobom, v intenciách pravidiel vyplývajúcich z rozvrhu práce najvyššieho súdu, čo vylučuje záver o možnej účelovosti určenia senátu v týchto veciach. Navyše, sťažovateľka okrem vyjadrených dohadov či špekulácií o ovplyvňovaní pri pridelení veci dovolaciemu senátu 4Cdo neposkytuje v dôvodoch ústavnej sťažnosti v tomto smere žiadnu relevantnú argumentáciu.

25. Ďalej sťažovateľka v ústavnej sťažnosti opakuje identické námietky, ktoré tvorili obsah jej dovolaní a s ktorými sa najvyšší súd v napadnutých uzneseniach v dostatočnom rozsahu vysporiadal. Najvyšší súd reagoval na sťažovateľkou tvrdenú zaujatosť sudcu okresného súdu, ktorý podľa jej názoru prekročil poučovaciu povinnosť vo vzťahu k žalobcom, a tým porušil zásadu rovnosti v konaní v jej neprospech. Najvyšší súd riadne vysvetlil, že predmetné tvrdenia sa týkajú procesného postupu súdu a jeho úkonov a nemôžu byť kvalifikovaným dôvodom na vylúčenie konajúceho sudcu z konania a rozhodovania veci sťažovateľky. Súčasne upozornil na skutočnosť, že námietka zaujatosti bola sťažovateľkou uplatnená oneskorene (body 14 a 15 napadnutého uznesenia z 27. marca 2024 a body 16 a 17 napadnutého uznesenia z 25. apríla 2024).

26. Najvyšší súd sa ďalej vyjadril k sťažovateľkou tvrdenému porušeniu jej práva na spravodlivý proces spočívajúcemu v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie, ktorý vyzval žalobcov na predloženie nového znaleckého posudku, pričom túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú (bod 19 napadnutého uznesenia z 27. marca 2024 a bod 18 napadnutého uznesenia z 25. apríla 2024). Z obsahu predložených napadnutých rozhodnutí pritom vyplýva, že žalobcovia v konaní predložili znalecký posudok č. 19/2008 vypracovaného Ing. Vargom, ktorý stanovil hodnotu nájmu za predmetný pozemok k 15. septembru 2008. Súd prvej inštancie (svojím prvým rozsudkom) v spojení s rozsudkom krajského súdu zo 17. januára 2019 žalobe vyhovel a sťažovateľke uložil vydať žalobcom bezdôvodné obohatenie vo výške nájomného určeného

v súlade so zákonom č. 504/2003 Z. z. Na základe dovolania žalobcov najvyšší súd uznesením sp. zn. 4Cdo/137/2019 z 29. apríla 2020 zrušil rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne krajský súd zrušil prvoinštančný rozsudok, ktorému bolo po vrátení veci v zmysle záväzných právnych záverov dovolacieho súdu uložené priznať žalobcom trhovú nájomnú, k čomu však nebol postačujúci už predložený znalecký posudok z roku 2008. Základ nároku žalobcov teda nebol sporný a preto neobstojí tvrdenie sťažovateľky, že ich žalobu mal prvoinštančný súd zamietnuť.

27. Na základe uvedeného preto ústavný súd uzatvára, že nemá pochybnosť o ústavnej konformite napadnutých uznesení najvyššieho súdu, pričom iba samotná skutočnosť, že výsledok konania nie je taký, aký si sťažovateľka želala, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jej práva na spravodlivé súdne konanie a nezakladá ani právomoc ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. Ústavný súd totiž stabilne judikuje, že právo na spravodlivé súdne konanie nie je možné vykladať tak, že by sťažovateľovi garantovalo úspech v konaní alebo sa ním zaručovalo právo na rozhodnutie zodpovedajúce jeho predstavám. Obsahom tohto ústavne zaručeného práva je zabezpečenie práva na také súdne konanie, v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi za súčasnej aplikácie ústavných princípov (napr. I. ÚS 417/2022, IV. ÚS 672/2022, I. ÚS 177/2023). To v prejednávanych veciach sťažovateľky naplnené bolo. Ústavný súd preto odmietol ústavné sťažnosti aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnené podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

28. Keďže ústavné sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petitoch nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu